

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE SECȚIA
DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia

Dosar din 2004

Ședința publică

La 17 februarie 2005 s-a luat în examinare recursul declarat de S.C."A "SA împotriva sentinței din 9 iunie 2004 a Curții de Apel - Secția comercială și de contencios administrativ.

Dezbaterile au fost consemnate în încheierea cu data de 17 februarie 2005 iar pronunțarea deciziei s-a amânat la 24 februarie 2005.

CURTEA

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin acțiunea înregistrată la 24 martie 2004, reclamanta S.C."A" SĂ a solicitat anularea deciziei din 20 februarie 2004 emisă de Ministerul Finanțelor Publice - Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin care s-a respins cererea de constatare a nulității absolute a procesului verbal din 23 martie 1998 încheiat de reprezentanții Direcției Controlului Fiscal .

În motivarea acțiunii reclamanta arată că procesul verbal menționat a fost întocmit de un organ necompetent material, deoarece la data controlului era abrogată Legea nr.55/1995 prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.88/1997.

Mai arată că același inspector a întocmit și procesul verbal din 16 decembrie 2002 privitor la aceeași sumă ca în primul proces verbal, însă prin decizia nr.22 din 31 ianuarie 2003 a Ministerului Finanțelor Publice s-a constatat că organul care a încheiat procesul verbal nu avea competența materială de control.

Consideră că acțiunea în constatarea nulității unui act juridic fiind imprescriptibilă și putând fi invocată oricând pe cale de acțiune, greșit a fost respinsă contestația de către pârât.

Curtea de Apel - Secția comercială și de contencios administrativ, prin sentința din 9 iunie 2004 a respins acțiunea ca nefondată, reținând că s-a formulat tardiv contestație împotriva procesului verbal de control din 23 martie 1998, peste termenul de 5 zile prevăzut de **art.2 alin. 1** din Legea nr.105/1997.

În ce privește capătul de cerere referitor la constatarea nulității absolute a procesului verbal, reține că o asemenea cerere nu poate face obiectul unei acțiuni pe calea contenciosului administrativ, ci numai pe calea dreptului comun.

Reclamanta a declarat recurs împotriva sentinței, considerând că este nelegală și netemeinică.

Menționează că deși prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.88/1997 a fost abrogată Legea nr.55/1995 privind modul de folosire a sumelor livrate cu titlu gratuit societăților comerciale care se privatizează, totuși prin procesul verbal de constatare din 31 martie 1998 inspectorul financiar constată că prin contractul de vânzare- cumpărare de acțiuni încheiat cu F.P.S., S.C."R" SA a cumpărat 1.152.621 acțiuni, iar din sumele pe care le-a încasat F.P.S. se lasă la dispoziția societății 60%, însă chiar dacă din procesul verbal nu rezultă că S.C."A" SA ar datora bugetului de stat vreo sumă, i s-a refuzat restituirea unor sume cu titlu de TVA tocmai în considerarea acestui proces verbal.

Susține că instanța a reținut greșit că nu este competentă să soluționeze cererea privind constatarea nulității procesului verbal, cu toate că art.2 din Decretul nr.167/1958 dă posibilitatea constatării nulității unui act juridic, oricând, pe cale de acțiune sau pe cale de excepție, astfel că putea invoca această nulitate în cadrul procedurii prevăzută de Legea nr.29/1990.

Mai susține că instanța de fond nu a arătat care instanță este competentă să constate nulitatea absolută a procesului verbal, iar în situația în care se considera necompetentă trebuia să se dezinvestească și să trimită cauza spre soluționare instanței competente.

Analizând motivele de recurs invocate, instanța reține următoarele:

Prin procesul verbal din 23 martie 1998, înregistrat la data de 31 martie 1998 la Direcția Controlului Financiar de Stat și la data de 25 martie 1998 la recurentă, s-au concretizat rezultatele controlului efectuat de către un inspector financiar la recurentă, control privitor la modul în care s-a respectat destinația sumelor lăsate cu titlu gratuit la dispoziția acesteia în urma procesului de privatizare.

Se reține că o suma constatată de Curtea de Conturi nu a fost folosită conform destinației, ci la rambursarea creditelor bancare, iar o suma a fost utilizată în conformitate cu destinația pentru care a fost afectată.

Împotriva procesului-verbal din 23 martie 1998 recurenta a formulat contestație, soluționată de către Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, aflată în structura Ministerului Finanțelor Publice, prin decizia din 20 februarie 2004, prin care a fost respinsă contestația ca nedepusă în termen și anume la 2.124 zile de la data comunicării procesului verbal.

Decizia din 20 februarie 2004 a fost contestată în prezenta cauză, acțiunea fiind respinsă ca neîntemeiată prin sentința atacată cu recursul de față, pentru considerentele menționate anterior.

Instanța va reține că recursul este nefondat.

La data întocmirii procesului verbal contestat în prezenta cauză era în vigoare Legea nr. 105/1997 pentru soluționarea obiecțiunilor, contestațiilor și a plângerilor asupra sumelor constatate și aplicate prin actele de control sau de impunere ale organelor Ministerului Finanțelor.

Prin această lege s-a prevăzut procedura de soluționare a cererilor introduse de persoanele nemulțumite de măsurile dispuse de organele de control ale Ministerului Finanțelor prin procese verbale sau prin alte acte.

Astfel, prin art.2 s-a stabilit că împotriva unor acte de această natură se puteau face obiecțiuni, în termen de 5 zile lucrătoare de la comunicare, la organul care a încheiat actul respectiv, obiecțiuni care se soluționau prin hotărâre motivată, semnată de șeful organului care a întocmit procesul verbal.

Dacă era nemulțumit de hotărâre, persoana respectivă putea face contestație, în termen de 15 zile de la comunicarea hotărârii, la direcția generală a finanțelor publice și controlului financiar de stat județeană sau a municipiului București, după caz, contestație ce se soluționa printr-o dispoziție dată de directorul general al instituției respective, iar în cazul în care era nemulțumită și de această dispoziție, avea posibilitatea să formuleze plângere la Ministerul Finanțelor în termen de 15 zile de la comunicarea dispoziției (art.3-5 din lege).

Numai după epuizarea acestor căi administrativ-jurisdicționale, persoana nemulțumită se putea adresa cu acțiune la instanța judecătorească în termen de 15 zile de la comunicarea deciziei.

Cum Legea nr. 105/1997 prevedea o procedură specială, unică, în materia atacării actelor de control sau de impunere ale organelor Ministerului Finanțelor și recurenta avea posibilitatea să atace procesul verbal din 23 martie 1998 în termen de 5 zile de la primirea acestuia.

Deoarece procesul verbal a fost contestat abia în ianuarie 2004, corect au reținut atât Ministerul Finanțelor Publice- Direcția generală de soluționare a contestațiilor^ cât^ și instanța de fond că s-a depus contestația tardiv.

Nulitatea procesului verbal se putea solicita prin obiecțiunile pe care trebuia să le formuleze recurenta, în termenul legal prevăzut de Legea nr. 105/1997, în vigoare la acea dată, această lege stabilind procedura obligatoriu de urmat în materie.

Neprocedând astfel, recurenta nu mai are calea contenciosului administrativ pentru atacarea, după aproape 6 ani de la comunicare, a procesului verbal de control.

Pentru că recurenta a înțeles să invoce, în prezenta cauză, dispozițiile Legii nr.29/1990 a contenciosului administrativ, instanța de fond nu avea posibilitatea legală să-și decline competența în favoarea instanței de drept comun, cum susține recurenta.

Pentru considerentele arătate mai sus, în temeiul art.312 din Codul de procedură civilă și art. 14 din Legea nr.29/1990, se va respinge recursul ca nefondat.

PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII
DECIDE:

Respinge recursul declarat de S.C." A" SA împotriva sentinței din 9 iunie 2004 a Curții de Apel - Secția comercială și de contencios administrativ, ca nefondat.

Pronunțată, în ședința publică.

